ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Šalomounové a soudců Mgr. Jitky Lukešové a Mgr. Martina Šebka ve věci

žalobkyně: **BG KAROLINA, k.s.,** IČO 14704293
sídlem Děpoltice 40, 340 22 Dešenice
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Vovsíkem
sídlem Malá 43/6, 301 00 Plzeň

proti
žalovaným: 1. **Honební společenstvo Dešenice**, IČO 66344191
sídlem Dešenice 47, 340 22 Dešenice
zastoupené advokátem JUDr. Josefem Kubíkem
sídlem Bezručova 389, 339 01 Klatovy

2. **Myslivecký spolek Diana Dešenice**, IČO 01801414
sídlem Dešenice 1, 340 22 Dešenice
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Štanclem
sídlem Čs. legií 172, 339 01 Klatovy

o určení právního poměru

o odvolání druhého žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 14. 12. 2021, č. j. 6 C 58/2021-125,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že se zamítá žaloba na určení, že druhý žalovaný Myslivecký spolek Diana Dešenice není nájemcem honitby Dešenice uznané rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech ze dne 10. 3. 1993, č. j. ŽP 994/93-209/1.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit prvnímu žalovanému plnou náhradu nákladů řízení před

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

soudem prvního stupně ve výši 8 700 Kč, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce prvního žalovaného.

III. Mezi žalobkyní a druhým žalovaným žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

IV. Mezi žalobkyní a prvním žalovaným žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

V. Žalobkyně je povinna zaplatit druhému žalovanému plnou náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 19 390 Kč, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce druhého žalovaného.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Klatovech rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 6 C 58/2021-125, určil, že druhý žalovaný Myslivecký spolek Diana Dešenice, IČ: 01801414, není nájemcem honitby Dešenice uznané rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech ze dne 10. 3. 1993, č. ŽP 994/93-209/1, které nabylo právní moci dne 31. 3. 1993 (výrok I.), a žalovaným uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 23 149 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (výrok II).

2. Proti tomuto rozsudku podal si druhý žalovaný Myslivecký spolek Diana Dešenice včasné odvolání, jelikož dle něj byl soudem prvního stupně nesprávně posouzen zápis z valné hromady Honebního společenstva Dešenice ze dne 14. 11. 2012. Dle názoru druhého žalovaného první přijaté usnesení touto valnou hromadou o tom, že souhlasí s uzavřením smlouvy o nájmu honitby se stávajícím nájemcem Mysliveckým sdružením Diana Dešenice na 10 let za předpokladu revokace stávající smlouvy ze dne 22. 4. 2012 Mysliveckým sdružením Diana Dešenice, vyjadřuje vůli valné hromady uzavřít novou smlouvu o nájmu honitby, kdy věta o revokaci byla do usnesení vložena s vědomím toho, že revokaci musí schválit i myslivecký spolek (dříve sdružení). Druhé usnesení valné hromady v tom směru, že valná hromada Honebního společenstva Dešenice souhlasí s revokací stávající smlouvy o nájmu honitby ze dne 22. 4. 2012, by naopak znamenalo pouze vyjádření vůle k obnovení platnosti smlouvy o nájmu honitby ze dne 31. 3. 2003 bez uzavření smlouvy následné, a tedy skutečnost, že toto usnesení schváleno nebylo, neznamená nesouhlas s revokací smlouvy ze dne 22. 4. 2012, jak nesprávně soud prvého stupně dovodil. Dle druhého žalovaného také okresní soud nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem ohledně vyjádření místopředsedy mysliveckého spolku (sdružení) na valné hromadě honebního společenstva. V každém případě měl však dle druhého žalovaného soud prvního stupně dospět k závěru, že valná hromada Honebního společenstva Dešenice vyjádřila vůli uzavřít nájemní smlouvu s druhým žalovaným. Dále druhý žalovaný vyjádřil přesvědčení, že smlouva o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013 je platná, přičemž myslivecký spolek při uzavírání této smlouvy nijak nepochybil, a neměl by tedy nést ani jakékoliv náklady soudního řízení.

3. K odvolání druhého žalovaného vyjádřila se žalobkyně tím způsobem, že druhý žalovaný pouze opakuje svoji argumentaci, se kterou se vypořádal již soud prvého stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, a rovněž Okresní soud v Klatovech v předchozím řízení v rozsudku ze dne 24. 1. 2020, č. j. 5 C 67/2014–483, a Krajský soud v Plzni v odvolacím rozsudku ze dne 2. 12. 2020, č. j. 18 Co 130/2020–519. Argumentace a závěry týkající se neplatnosti nájemních smluv nebyly dle žalobkyně dotčeny ani v rámci rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1190/2021, který byl vydán v dovolacím řízení, kterým byl rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 12. 2020, č. j. 18 Co 130/2020–519, zrušen. Žalobkyně tedy na rozdíl od druhého žalovaného považuje napadený rozsudek za věcně správný s tím, že ani řízení, které

předcházelo jeho vydání, nevykazuje žádné procesní vady. Žalobkyně tedy navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.

4. V průběhu odvolacího řízení druhý žalovaný své odvolání doplnil podáním ze dne 19. 5. 2022, ve kterém namítl, že dle něj žalobkyně nemá naléhavý právní zájem na rozhodnutí určovací žalobou, a již z toho důvodu by měla být žaloba zamítnuta. V podrobnostech k tomu uvedl, jakým způsobem soud prvního stupně existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení zdůvodnil, a poté připomněl, že Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. 29 Cdo 2978/2019, na které se soud prvního stupně odvolává, zdůraznil preventivní význam určovací žaloby. U Okresního soudu v Klatovech však běží více řízení, ve kterých se žalobkyně domáhá náhrady škody vůči druhému žalovanému s tvrzením, že odpovídá žalobkyni za škodu, kde se řeší jako předběžná otázka postavení druhého žalovaného, a je tak dle druhého žalovaného zřejmé, že žalobkyně svojí žalobou nemůže shora uvedeným řízením předejít, a tedy určovací žaloba podaná na vyřešení předběžné otázky pro jiné řízení nemá preventivní význam. Na podporu tohoto svého závěru druhý žalovaný poukázal rovněž na stanovisko Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05, kde Ústavní soud dovodil, že jakmile bylo právo již porušeno, nemá preventivní ochrana postavení žalobce žádného smyslu, neboť jejím prostřednictvím již v zásadě nelze odvrátit spory, které by v budoucnu mohly vzniknout, nebo jejichž vznik již bezprostředně hrozí. Otázkou, zda za škodu způsobenou zvěří odpovídá (nejen) smluvní nájemce honitby, ale také její faktický uživatel, zabýval se pak Nejvyšší soud ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 25 Cdo 1190/2021, a na tuto otázku odpověděl kladně. Za takové situace dle druhého žalovaného nemůže mít žalobkyně právní zájem na určení, zda druhý žalovaný je či není nájemcem honitby, protože ať bude tato otázka zodpovězena tak nebo tak, pasivní legitimace druhého žalovaného ve sporu o náhradu škody způsobené zvěří bude vždy dána. Současný spor o určení tedy nemá pro postavení žalobkyně v žádném z běžících řízení význam. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení neplyne dle druhého žalovaného ani z argumentace správním řízením, kdy bylo soudem prvního stupně argumentováno dopisem Městského úřadu Klatovy z 10. 3. 2021, který interpretuje jako listinu, která právní zájem žalobkyně dokládá. Tuto listinu je však dle názoru druhého žalovaného třeba hodnotit ve světle zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, kdy správní orgán nebude určovat vlastníka honitby ani posuzovat nájemní smlouvu, protože mu k tomu zákon nedává pravomoc, avšak sama uzavřená smlouva o nájmu honitby v roce 2023 vyprší a honební společenstvo po zániku stávající nájemní smlouvy buď uzavře novou nájemní smlouvu anebo honitbu začne užívat samo. Zde poukázal druhý žalovaný opět na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. 29 Cdo 2978/2019, kde bylo uvedeno, že držitel honitby má pouze povinnost nájemní smlouvu příslušnému orgánu předložit, avšak orgán státní správy myslivosti do soukromoprávních vztahů nikterak nezasahuje.

5. K otázce neplatnosti nájemních smluv dále druhý žalovaný doplnil, že dle jeho názoru oproti názoru soudu prvního stupně došlo již samotnými stanovami Honebního společenstva Dešenice k přenesení působnosti valné hromady v otázce rozhodování o nájmu honitby také na honební výbor. Ačkoli tedy stanovy honebního společenstva zahrnují rozhodování o způsobu využití honitby do působnosti valné hromady, současně ale obsahují ustanovení ohledně pravomoci honebního výboru o této otázce rozhodovat. Toto zdvojení přitom druhý žalovaný vykládá tak, že ať rozhodne o pronájmu honitby valná hromada, nebo honební výbor, půjde vždy o oprávněný orgán. Za důvod neplatnosti nelze považovat dle druhého žalovaného ani to, že po odhlasování prvního návrhu bylo na valné hromadě honebního společenstva opětovně hlasováno o návrhu dalším, který vylučoval možnost uzavření nové smlouvy o nájmu, jelikož jde o chybný výklad soudu prvého stupně. Je tomu tak proto, že jako jediný byl přijat návrh č. 1, tudíž úvaha okresního soudu obsahu jednání valné hromady honebního společenstva odporuje. Dle názoru druhého žalovaného není správný názor soudu prvého stupně ani v tom směru, že smlouva je neplatná, pokud se valná hromada honebního společenstva nezabývala tím, od kdy by smlouva o nájmu měla být uzavřena, a neřešila ani výši nájemného, případně další náležitosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

smlouvy o nájmu honitby, jelikož dle druhého žalovaného chybějící ustanovení o nájmu neznamenají, že nájemní smlouva je neplatná. Ve smlouvě o nájmu je dále nesprávně uvedeno, že uzavření nájemní smlouvy odsouhlasil honební výbor, ačkoli pravdou je, že 14. 11. 2012 odsouhlasila uzavření nájemní smlouvy valná hromada honebního společenstva. Dle názoru druhého žalovaného nejsou tedy smluvní dokumenty neplatné. Druhý žalovaný tedy navrhl změnu napadeného rozsudku soudu prvého stupně a požadoval přiznat náhradu nákladů odvolacího řízení. Při jednání odvolacího soudu druhý žalovaný ještě poukázal na to, zda namítané nedostatky při uzavření smlouvy o nájmu honitby mohou mít vůbec vliv na postavení třetích osob, a zdůraznil, že smlouva o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013 byla uzavřena příslušnými statutárními zástupci jednajících osob.

6. Na podkladě včasného odvolání druhého žalovaného přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem dle ustanovení § 212 a násl. o. s. ř., přihlédl k obsahu odvolání druhého žalovaného a vyjádření žalobkyně k němu, a poté, co ve věci konal jednání, při kterých poskytl žalobkyni poučení ve smyslu ustanovení § 118a občanského soudního řádu a dokazování provedené před soudem prvního stupně také zopakoval a doplnil, dospěl k závěru, že odvolání druhého žalovaného je třeba považovat za důvodné.

7. Pro úplnost na tomto místě odvolací soud uvádí, že s ohledem na ustanovení § 212 písm. b) občanského soudního řádu, jelikož jde v poměrech posuzované věci o taková společná práva a povinnosti, že se rozhodnutí musí vztahovat na oba žalované, kteří vystupují na jedné straně, kde platí úkony jednoho z nich pro ostatní (§ 91 odst. 2 o. s. ř.), nebyl mezemi, ve kterých se odvolatel domáhal přezkoumání rozhodnutí vázán, a tedy třebaže odvolání podal jen druhý žalovaný, příslušelo mu přezkoumat napadené rozhodnutí soudu prvního stupně v celém jeho rozsahu ve vztahu k oběma žalovaným.

8. V posuzované věci se žalobou ze dne 12. 3. 2021 žalobkyně domáhala určení, že druhý žalovaný Myslivecký spolek Diana Dešenice není nájemcem honitby Dešenice uznané rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech ze dne 10. 3. 1993, č. j. ŽP 994/93-209/1, které nabylo právní moci dne 31. 3. 1993, a tvrdila a odůvodňovala, že má na požadovaném určení naléhavý právní zájem a že smlouva o nájmu honitby uzavřená mezi žalovanými dne 21. 11. 2013 je neplatná. Oba žalovaní s podanou žalobou nesouhlasili a trvali na tom, že jimi uzavřená nájemní smlouva je stále platná a druhý žalovaný je nájemcem předmětné honitby. Pokud oba žalovaní ve svých vyjádřeních navrhli vydání rozhodnutí o určení, že druhý žalovaný je nájemcem honitby respektive, že byla mezi nimi platně uzavřena nájemní smlouva o nájmu honitby, pak druhý žalovaný následně výslovně uvedl, že z jeho strany nešlo o vzájemný návrh uplatněný v této věci, ale pouze o obranu proti podané žalobě, přičemž první žalovaný rovněž toto své vyjádření výslovně za vzájemný návrh neoznačil a na výzvu soudu prvního stupně jej ani jako vzájemný návrh nedoplnil, a proto soud prvního stupně považoval obě vyjádření žalovaných pouze za jejich procesní obranu. Jde-li o argumentaci žalobkyně a žalovaných před soudem prvního stupně, odkazuje odvolací soud pro stručnost na odůvodnění napadeného rozsudku soudu prvního stupně, kde je tato argumentace shrnuta.

9. Soud prvního stupně ve věci konal dne 26. 10. 2021 a 14. 12. 2021 jednání, při kterých provedl dokazování listinnými důkazy a o věci rozhodl napadeným rozsudkem. Soud prvního stupně se v odůvodnění svého rozsudku zabýval nejprve tím, zda má žalobkyně na požadovaném určení naléhavý právní zájem a dospěl k závěru, že žalobkyně ve smyslu ustanovení § 80 občanského soudního řádu naléhavý právní zájem na požadovaném určení má, jelikož zemědělsky hospodaří minimálně na části pozemků, které jsou předmětem smlouvy o nájmu honitby uzavřené žalovanými, pročež neoprávněným výkonem nájmu honitby může být zasaženo do jejích práv. Svojí úvahu ohledně existence naléhavého právního zájmu podpořil soud prvého stupně rovněž odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2019, č. j. 26 Cdo 2978/2019 – 60, které bylo vydáno v řízení o určení neplatnosti smluv o nájmu téže honitby, kde dovolací soud

výslovně uvedl, že žalobkyni nic nebránilo v tom, aby proti oběma žalovaným podala žalobu na určení, že druhý žalovaný není nájemcem honitby. Žalobkyně má naléhavý právní zájem na požadovaném určení dle názoru soudu prvního stupně i s ohledem na stanovisko Městského úřadu Klatovy ze dne 10. 3. 2021, podle kterého, nebude-li (soudem) zjištěna neplatnost smlouvy o nájmu honitby, bude správní orgán považovat za uživatele nájemce z této smlouvy.

10. Dále soud prvního stupně na podkladě provedených důkazů, z nichž učinil skutková zjištění pod body 8 až 15 odůvodnění napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Dle něj nemohl přitom dospět k jinému závěru, než k jakému došly soudy v řízení vedeném u Okresního soudu v Klatovech pod sp. zn. 5 C 67/2014, jelikož ani nyní účastníci netvrdili žádné nové skutečnosti ani nepředložili žádné nové důkazy. Soud prvního stupně se také zcela ztotožnil s odůvodněním neplatnosti smluv o nájmu honitby, jak byla zdůvodněna v rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 24. 1. 2020, č. j. 5 C 67/2014–483, a Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 12. 2020, č. j. 18 Co 130/2020 – 519. Uvedl k tomu dále, že mezi žalovanými byla uzavřena nájemní smlouva ze dne 31. 3. 2003 na dobu 10 let, což je i délka stanovená zákonem č. 449/2001 Sb. o myslivosti, a tedy doba trvání nájmu by tak podle této smlouvy uplynula dne 31. 3. 2013. Žalovaní sice chtěli uzavřít smlouvu o nájmu honitby i na další období, to se jim však platným způsobem nepodařilo, jelikož první smlouva ze dne 22. 4. 2012, která měla zároveň předčasně ukončit smlouvu z 31. 3. 2003, byla uzavřena v rozporu s ustanovením § 21 odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona o myslivosti, neboť ji uzavíral honební výbor bez přenesení působnosti z valné hromady. Této skutečnosti si byl první žalovaný vědom, stejně tak jako neplatnosti této smlouvy, a proto přistoupil „ke zhojení“ svého pochybení, ovšem dle nalézacího soudu opět nešťastným způsobem, a sice pokusem o uzavření smlouvy nové. Neplatnost takto uzavřené smlouvy ze dne 21. 11. 2013 je pak dle soudu prvního stupně dána jednak z důvodu, že po odhlasování prvního návrhu na valné hromadě prvního žalovaného bylo opětovně hlasováno o návrhu dalším, který vylučoval možnost uzavření nové smlouvy o nájmu, přičemž v případě, pokud smlouva o nájmu honitby z 22. 4. 2012 byla neplatná, nebyla na místě ani revokace této smlouvy. Valná hromada prvního žalovaného se dále rovněž nezabývala tím, od kdy by smlouva o nájmu honitby měla být uzavřena, a neřešila ani výši nájemného, případně další náležitosti smlouvy o nájmu honitby, o nichž tak bez dalšího rozhodoval honební výbor, případně honební starosta, což ovšem opět není v jejich kompetencích. Jde tak v případě smlouvy o nájmu ze dne 21. 11. 2013 dle názoru soudu prvního stupně opět o právní úkon neplatný dle § 39 občanského zákoníku, a jelikož byla neplatně uzavřena i smlouva ze dne 22. 4. 2012, je dle něj zjevné, že nájemní vztah trvající na základě původní smlouvy ze dne 31. 3. 2003 zanikl po 10 letech, tedy v roce 2013, a od té doby není druhý žalovaný oprávněným nájemcem honitby.

11. Ani další námitky, které byly před soudem prvého stupně žalovanými uplatněny, jak je popsal v odstavci 21 odůvodnění svého rozsudku, neshledal soud prvého stupně za takové, které by měly vliv na výsledek jeho rozhodnutí, a to ať již pro jejich opožděnost v rozporu s koncentrací řízení, tak pro jejich nedůvodnost.

12. Jelikož tedy soud prvního stupně dospěl k závěru, že smlouva o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013 je neplatná a žalovaní netvrdili a ani nedoložili, že by druhému žalovanému po skončení nájmu v roce 2013 svědčil jiný právní titul, respektive mezi nimi byla platně uzavřena jiná smlouva o nájmu honitby pro následující období, podané žalobě vyhověl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu a úspěšné žalobkyni přiznal proti žalovaným právo na náhradu nákladů řízení.

13. S ohledem na to, že odvolací soud nepovažoval závěr soudu prvního stupně ohledně existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení, a to i s přihlédnutím k těm námitkám, které byly ze strany druhého žalovaného v rámci tohoto odvolacího řízení uplatněny, za dostatečně zdůvodněný, respektive dospěl k závěru, že tvrzení žalobkyně ohledně existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení nejsou pro správný závěr ohledně této otázky dostatečná, žalobkyni při jednání odvolacího soudu poskytl poučení ve smyslu ustanovení § 118a

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

odst. 1, 3 občanského soudního řádu, aby doplnila tvrzení a označila důkazy k tomu, v čem je právo žalobkyně konkrétně ohroženo, v čem je konkrétně její postavení nejisté a jak požadované určení její postavení ovlivní, když už probíhají řízení o žalobách na plnění, včetně poučení o následku nedoplnění jejích tvrzení či jejich neprokázání.

14. V reakci na toto poučení odvolacího soudu žalobkyně svá tvrzení podáním ze dne 26. května doplnila a k jejich prokázání také navrhla důkazy. Žalobkyně přitom setrvala na tom, že naléhavý právní zájem na požadovaném určení má, a to s ohledem na to, že s výkonem práva myslivosti v honitbě jsou spojena práva a povinnosti, a to jak pro subjekt vykonávající myslivost, tak pro subjekt hospodařící na pozemcích v honitbě, a že žalobkyně je za předpokladu platného nájemního vztahu druhého žalovaného k honitbě povinna jeho výkon práva myslivosti na pozemcích obhospodařovaných žalobkyní strpět, oproti čemuž má druhý žalovaný vůči žalobkyni povinnosti, na jejichž dodržování má žalobkyně právní a ekonomický zájem. Žalobkyně má dle svého přesvědčení nezadatelné právo na to, aby na jí obhospodařovaných pozemcích byla myslivost vykonávána na základě platné smlouvy o nájmu honitby, tedy v souladu se zákonem a subjektem, který je zákonným a nejenom pouze faktickým uživatelem honitby. Nejde přitom jenom o povinnost druhého žalovaného k náhradě škody způsobené zvěří na pozemcích obhospodařovaných žalobkyní, neboť s výkonem práva myslivosti na pozemcích je spojeno mnoho dalších vzájemných práv a povinností, jelikož výkon práva myslivosti má daleko větší přesah do práv a povinností žalobkyně, než je jen nárok na náhradu škody vzniklé na pozemcích. Žalobkyně má ve vztahu k řádnému uživateli honitby s platnou nájemní smlouvu mimo jiné povinnost strpět, že se na jí obhospodařovaných pozemcích pohybují členové druhého žalovaného se zbraněmi a jejich lovečtí psi, že tyto osoby zde střílí zvěř, dohledávají postřelenou zvěř, vyvrhují vnitřnosti lovené zvěře, v okolí budují lovecká zařízení (posedy, kazatelny a sedačky), ze kterých střílí a pozorují okolí, dále vnadiště a krmelce a provádějí další činnosti související s výkonem práva myslivosti. Dále také řádný uživatel honitby s platnou nájemní smlouvu vytváří způsob mysliveckého hospodaření v honitbě, který zahrnuje i počty kusů jednotlivých druhů zvěře a vůbec všechno, co s rovnováhou počtu zvěře v krajině, jejího lovu a zemědělského hospodaření na pozemcích souvisí. Osoby ustanovené do mysliveckých funkcí v rámci řádného nájemce honitby mají také práva, která se výslovně dotýkají žalobkyně, neboť mimo jiné může kdokoliv z členů druhého žalovaného ve funkci myslivecké stráže zastavit a prohledat jakékoliv vozidlo žalobkyně, včetně přepravovaných zavazadel, a usmrcovat zdivočelá hospodářská zvířata a volně se pohybující označená zvířata z farmových chovů.

15. S ohledem na důvodnou pochybnost o platnosti aktuální smlouvy o nájmu honitby, je zde pochybnost o tom, zda je druhý žalovaný oprávněným uživatelem honitby, kdy tuto pochybnost konstatoval i orgán státní správy myslivosti, tedy Městský úřad Klatovy. Je přitom dána dle žalobkyně celá řada potencionálních správních řízení vedených před orgánem státní správy myslivosti, jejichž účastníkem je žalobkyně či její společníci a zároveň řádný uživatel honitby s platnou nájemní smlouvou. Pokud je na straně orgánu státní správy myslivosti dána důvodná pochybnost o tom, zda je druhý žalovaný řádným uživatelem honitby, jsou tato řízení zatížena touto pochybností a dle názoru žalobkyně jejich průběh je touto pochybností procesně fakticky paralyzován, neboť jak žalobkyně, tak druhý žalovaný mohou v kterékoliv fázi správního řízení namítnout, že je dána pochybnost o účastenství a právním postavení druhého žalovaného. Je přitom otázkou, jak by takovou námitku orgán státní správy myslivosti řešil, když dle názoru žalobkyně by správným postupem mělo být to, že by všechna tato řízení byla podle § 64 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušena do odstranění existujících pochybností, tedy do vydání soudního rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního řízení.

16. Dále žalobkyně konkretizovala a rozšířila odkazy na jednotlivá ustanovení zákona o myslivosti učiněná již v žalobě a tam uvedená práva a povinnosti, a to včetně jejich dopadů do právního postavení žalobkyně. V té souvislosti nejprve poukázala na ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o myslivosti, dle kterého Městský úřad Klatovy dozírá na to, zda druhý žalovaný myslivecky

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

hospodaří v honitbě v souladu se zákonem, a ukládá druhému žalovanému opatření k odstranění zjištěných nedostatků a opatření ke zlepšení a ve smyslu § 60 zákona o myslivosti vydává také všechna rozhodnutí týkající se výkonu práva myslivosti v honitbě a práv a povinností uživatele honitby, to vše ovšem nyní za situace, kdy má důvodnou pochybnost o tom, zda druhý žalovaný uživatelem honitby je či není. Dále žalobkyně konkretizovala a rozšířila odkazy na ustanovení zákona o myslivosti ve vztahu k ustanovení § 9 odst. 3, § 11 odst. 6, § 13 odst. 1 písm. b) a § 14 odst. 1 písm. b), g) a j), § 35 odst. 4 písm. e), § 36 odst. 2, § 39, § 41 odst. 1 zákona o myslivosti s odůvodněním, s jakými důsledky se žalobkyně v případě pochybnosti o platnosti uzavřené nájemní smlouvy mezi žalovanými musí potýkat. Poukázala dále na to, že na nehonebních pozemcích je sice obecně lov zakázán, avšak lze udělit výjimku, která již v minulosti také udělena byla, přičemž řízení o udělení další výjimky bude komplikováno nejistotou ohledně oprávněného uživatele honitby.

17. K prokázání toho, v jakém rozsahu se střetávají práva a povinnosti žalobkyně a druhého žalovaného a kolik potencionálních sporů, správních řízení a dalších druhů různic a třenic mezi účastníky hrozí, navrhla žalobkyně vedle výpisů z LPIS, které předložila, vyžádání si sdělení a dokladů od Městského úřadu Klatovy, a ještě uvedla, že všechny výše uvedené problémy, nejistoty, potencionální komplikace v rámci správních řízení, včetně jejich možného přerušování a možná ohrožení oprávněných zájmů žalobkyně budou odstraněny, pokud soud rozhodne o tom, že druhý žalovaný není nájemcem honitby. Závěrem žalobkyně dodala, že otázka neplatnosti smlouvy o nájmu honitby je dle jejího názoru jednoznačná a byla již opakovaně posouzena a sporným je tedy pouze to, zda má žalobkyně naléhavý právní zájem na určení toho, že druhý žalovaný není nájemcem honitby. Žalobkyně také dle svého přesvědčení nepodala tuto žalobu z plezíru nebo účelově či dokonce šikanózním způsobem, přičemž z pohledu žalobkyně při zjevné neplatnosti nájemní smlouvy by se jevilo zamítnutí žaloby pro nedostatek naléhavého právního zájmu jako nespravedlivé a neřešící podstatu věci a zjevně existujícího problému. Navíc dle žalobkyně oba žalovaní namítají, že došlo k platnému přenesení kompetence ke schválení smlouvy o nájmu honitby na honební výbor, v takovém případě by zamítnutí této žaloby vedlo k další nejistotě týkající se pronájmu a využívání honitby po skončení formální platnosti nájemní smlouvy z roku 2013.

18. Následně navrhla žalobkyně ještě doplnění dokazování jejím podnětem k uložení snížení stavu zvěře dle zákona o myslivosti, včetně jeho příloh s tím, aby si odvolací soud k důkazu vyžádal sdělení od Městského úřadu Klatovy, zda bylo na základě podnětu žalobkyně zahájeno správní řízení a zda úřad návrh projedná nebo řízení přeruší.

19. K doplněným tvrzením žalobkyně vyjádřil se druhý žalovaný svým podáním ze dne 24. 6. 2022 v tom směru, že zákon o myslivosti podobně jako všechny zákony upravující práva a povinnosti osob v jednotlivých odvětvích správního řízení má ustanovení, která jsou způsobilá vyvolat střet mezi účastníky, to je však případ každého právního předpisu, který zakotvuje práva a povinnosti, přičemž tato práva a povinnosti zasahují rozdílně účastníky správního vztahu podle konkrétní situace. Tato vlastnost právní regulace však dle druhého žalovaného nepřináší žádný argument, který by podpořil tvrzený naléhavý právní zájem žalobkyně. To, že je možný spor mezi mysliveckou stráží a tím, kdo na honebních pozemcích hospodaří, to, že druhému žalovanému dává zákon možnost provádět činnosti, které mohou omezit obhospodařování pozemků, to, že může dojít ke střetu myslivecké stráže a zaměstnance žalobkyně, to, že může dojít ke střetu zaměstnance žalobkyně a mysliveckého hospodáře a další popisované situace, však dle druhého žalovaného nijak nedokládají naléhavý právní zájem žalobkyně na tom, aby v případě jí podaných žalob o náhradu škody rozhodl o předběžné otázce soud v samostatném řízení. Žalobkyně přitom dle druhého žalovaného argumentuje v některých případech i v rozporu s procesním stavem. Procesní předpis dle druhého žalovaného vymezuje správním orgánům postup, který mu dává na výběr, zda předběžnou otázku posoudí sám, nebo zda správní řízení přeruší a vyzve účastníka, aby se obrátil na soud, a tedy správní orgán nemusí, jak to namítá žalobkyně, řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

vždy přerušit, naopak mu právní předpis poskytuje poměrně širokou diskreční pravomoc, aby se s těmito otázkami vypořádal. S ohledem na to dle druhého žalovaného nemohou přinést nic nového ani rozhodnutí Městského úřadu Klatovy týkající se honitby Dešenice, jichž se žalobce svým důkazním návrhem domáhá. Druhý žalovaný dále zdůraznil, že i v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 22 Cdo 1850/2009 existenci naléhavého právního zájmu vystihuje to, zda podání určovací žaloby je efektivním a vhodným způsobem, jak se domoci ochrany oprávněných zájmů navrhovatele. Druhý žalovaný je přitom přesvědčen, že postup žalobkyně takovým řešením není. Žalobkyně vede v otázce náhrady škody více sporů, nejstarší z nich již z roku 2014 a po několika letech se rozhodla dosáhnout posouzení platnosti smluv v samostatném řízení, kdy Okresní soud v Klatovech již jednou vyslovil, že naléhavý právní zájem není dán k určení neplatnosti smluv. Pokud žalobkyně opřela svoji žalobu o zmínku Nejvyššího soudu v usnesení vydaném ve věci sp. zn. 29 Cdo 2978/2019, že žalobkyni nic nebránilo v podání žaloby na určení, že druhý žalovaný není nájemcem honitby, pak je tuto poznámku třeba vidět v souvislosti s vývojem judikatury Nejvyššího soudu, který zaujal názor, že v případě přípustnosti určovací žaloby nemá být žalováno na určení neplatnosti smlouvy, nýbrž na určení postavení žalobce. Touto poznámkou však dle názoru druhého žalovaného Nejvyšší soud nevyslovil, že žalobkyně bude v eventuálním budoucím řízení úspěšná, naopak i zde zdůraznil, že žalobkyně sama svým tvrzením, že získá právní důvod domáhat se zdržení výkonu práva myslivosti proti druhému žalovanému, popírá samotnou podstatu určovací žaloby a připouští tím možnost podání žaloby na plnění. Konečně toto usnesení Nejvyššího soudu časově předchází rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1190/2021, který tím, že shledal odpovědnost k náhradě škody u druhého žalovaného i v případě neplatnosti nájemní smlouvy, vrhl naprosto jiné světlo na otázku naléhavého právního zájmu žalobkyně. Druhý žalovaný tedy setrval na svém stanovisku, že rozsudek soudu prvního stupně není správný a opětovně navrhl jeho změnu a zamítnutí podané žaloby.

20. Pokud jde o odvolacím soudem zopakované a doplněné dokazování, bude odvolací soud zjištění z takto provedených důkazů uvádět až v souvislosti s hodnocením otázky naléhavého právního zájmu na požadovaném určení a následně i v souvislosti s dalšími odvolacím soudem posuzovanými skutečnosti.

21. Obecně nejprve odvolací soud uvádí, že vychází při rozhodování této věci z toho, že v každé věci je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na konkrétních skutkových zjištěních, kdy mnohé případy i jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické, avšak i v takovém případě je třeba hledat spravedlivé řešení, jakkoli se to může jevit složité. Dle názoru odvolacího soudu může být přitom v posuzované věci spravedlivé řešení nalezeno pouze tehdy, pokud budou soudem náležitě zohledněny všechny individuální okolnosti tohoto případu, při jejichž hodnocení nebude soudem postupováno jen formalisticky, a současně pokud bude soudem při zásahu do soukromoprávního vztahu (poměru) účastníků postupováno zdrženlivě, tedy k němu bude přistoupeno jen ve skutečně nezbytném případě pro ochranu práv a oprávněných zájmů žalobkyně, přičemž při posuzování nezbytnosti takového zásahu bude vycházeno rovněž z potřeby co možná nejvíce respektovat autonomii vůle žalovaných při navázání smluvního vztahu (poměru) mezi nimi a také přednost takového výkladu smluv, který preferuje jejich platnost před jejich neplatností.

22. V případě posuzování naléhavého právního zájmu na požadovaném určení dle ust. § 80 o. s. ř. dále vychází odvolací soud (v souladu s ustálenou judikaturou k této otázce) z toho, že naléhavý právní zájem na určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Naléhavý právní zájem na určení může být dán dále i v případě, kdy by bylo možné žalovat na plnění, jestliže se určovací žalobou vytváří pevný právní základ pro právní vztahy (poměry) účastníků a předejde-li se tak případně dalším sporům o plnění, nebo jestliže

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

žalobou na plnění nelze řešit celý obsah a dosah sporného právního vztahu (poměru) nebo práva. O naléhavý právní zájem může jít však jen tehdy, jestliže by bez soudem vysloveného určení bylo buď ohroženo právo žalobce, nebo by se jeho právní postavení stalo nejistým, což řečeno jinými slovy znamená, že buď musí jít u žalobce o právní vztah (právo) již existující nebo o takovou jeho procesní, případně hmotněprávní situaci, v níž by objektivně v již existujícím právním vztahu (poměru) mohl být ohrožen, případně pro nejisté své postavení by mohl být vystaven konkrétní újmě. Naopak za nedovolenou při možnosti podání žaloby na plnění lze určovací žalobu pokládat tam, kde neslouží potřebám praktického života, tudíž tam, kde spor mezi účastníky řízení neodstraňuje, ale naopak vede k dalšímu zbytečnému množení sporů mezi nimi. Současně rovněž platí, že pomocí určovací žaloby nelze řešit otázky, které mají význam pro jiné dosud nezahájené nebo již probíhající řízení, v němž je lze řešit jako předběžné otázky. Určovací žaloba je tedy preventivního charakteru a má místa tam, kde je možné její pomocí eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu (poměru) a k příslušné nápravě nelze dospět jinak, nebo když účinněji než jiné procesní prostředky vystihuje obsah a povahu daného právního vztahu (poměru) a právě jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy, představující určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů. Nelze-li v konkrétním případě očekávat, že určovací žaloba bude toto plnit, nebude ani splněna podmínka naléhavého právního zájmu, přičemž platí, že takový závěr je podmíněn též tím, z jakých právních poměrů žalobce vychází, jakého konkrétního určení se domáhá a vůči komu žaloba na určení směřuje. Vždy je tedy nutno také posoudit, zda podání určovací žaloby je efektivním a vhodným způsobem, jak se domoci ochrany oprávněných zájmů navrhovatele.

23. V poměrech posuzované věci bylo tak třeba zhodnotit, zda žalobkyně, která stojí mimo právní poměr navázaný žalovanými smlouvou o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013 (a také smlouvou o nájmu honitby ze dne 22. 4. 2012, kterou však není již třeba v úvahách odvolacího soudu zohledňovat s ohledem na to, že v každém případě již doba nájmu sjednaná v této smlouvě v době rozhodování odvolacího soudu uplynula), má skutečně naléhavý právní zájem na určení toho, že druhý žalovaný nájemcem předmětné honitby Dešenice není z důvodu neplatnosti uzavřené nájemní smlouvy, pokud oba účastníci této nájemní smlouvy vyjadřují svoje přesvědčení o tom, že nájemní smlouva byla uzavřena platně, cítí se být i nadále takovou smlouvou vázáni a v souladu s takto uzavřenou nájemní smlouvou se dlouhodobě chovají a ji respektují.

24. Pokud tedy odvolací soud posuzuje to, z jakých právních poměrů žalobkyně vychází, jakého konkrétního určení se domáhá a vůči komu žaloba na určení směřuje, musí zohlednit, že žalobkyně není účastnicí závazkového vztahu (poměru) založeného mezi žalovanými smlouvou o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013 a že jí podaná žaloba směřuje proti žalovaným jako účastníkům tohoto právního vztahu (poměru), kteří vyjadřují svoje přesvědčení o tom, že nájemní smlouva byla uzavřena platně, cítí se být i nadále takovou smlouvou vázáni a v souladu s takto uzavřenou nájemní smlouvou se po dlouhou dobu chovají a ji respektují. Žalobkyně přitom namítá, že se sporný právní vztah její právní sféry dotýká jako oprávněné uživatelky honebních a rovněž nehonebních pozemků, na kterých může být ze strany druhého žalovaného jako uživatele honitby dle nájemní smlouvy ze dne 21. 11. 2013 vykonáváno právo myslivosti, jelikož v důsledku realizace práv a povinností druhého žalovaného jako uživatele honitby může docházet k zásahům do právní i ekonomické sféry žalobkyně.

25. Dle názoru odvolacího soudu však samo o sobě takto namítané možné dotčení právní sféry žalobkyně sporným právním vztahem, které snad může odůvodňovat věcnou legitimaci žalobkyně k podání této žaloby, ještě neodůvodňuje její naléhavý právní zájem na požadovaném určení.

26. Nelze přitom dle názoru odvolacího soudu předně souhlasit se žalobkyní, že by jí svědčilo „nezadatelné právo“ na to, aby na jí obhospodařovaných pozemcích (skutečnost, že žalobkyně hospodaří na části pozemků, které jsou součástí honitby, případně i na pozemcích, které nejsou

pozemky honebními, ale mohou být výkonem práva myslivosti dotčeny, byla přitom prokázána již před soudem prvního stupně a byla prokázána i dokazováním zopakovaným, případně doplněným, soudem odvolacím listinnými důkazy – výpisy z katastru nemovitostí, nájemními a pachtovními smlouvami uzavřenými žalobkyní a výpisy z veřejného registru půdy, přičemž není třeba se dle názoru odvolacího soudu pro účely tohoto řízení podrobněji zabývat přesným rozsahem obhospodařovaných pozemků), byla myslivost vykonávána na základě platné smlouvy o nájmu honitby, které by samo o sobě naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení odůvodňovalo, neboť existenci takového „nezadatelného práva“ nelze z právního řádu dovodit.

27. Odvolací soud naopak připouští, že pro žalobkyni může mít význam, aby v jí namítaných otázkách týkajících se práv a povinností vyplývajících pro žalobkyni a uživatele honitby ze zákona o myslivosti nepanovala pro ni nejistota o tom, kdo je oprávněn vykonávat právo myslivosti v dané honitbě, případně i na souvisejících nehonebních pozemcích na základě udělené výjimky. Taková nejistota, kterou by bylo třeba za splnění výše uvedených předpokladů odstranit i prostřednictvím určovací žaloby, by však byla ve vztahu k žalobkyni dle názoru odvolacího soudu jednoznačně dána jen tehdy, pokud by zde bylo více subjektů, které by se za oprávněné uživatele honitby ve vztahu k žalobkyni prohlašovaly a žalobkyně by si tak nemohla být jista tím, který subjekt je s ohledem na to oprávněn příslušná práva vůči ní uplatňovat a povinnosti vůči ní plnit a vůči komu může případně uplatňovat práva a plnit povinnosti sama žalobkyně. Tak tomu ovšem v posuzované věci není, neboť jako jediný oprávněný uživatel honitby vůči žalobkyni v daném případě vystupuje druhý žalovaný, a to na podkladě nájemní smlouvy uzavřené s prvním žalovaným jako honebním společenstvem, které je držitelem předmětné honitby, přičemž ani jeden z těchto subjektů právního vztahu existenci a platnost navázaného nájemního vztahu k honitbě nezpochybňuje, ba právě naopak. Splněna přitom byla i zákonem o myslivosti, tedy zákonem č. 449/2001 Sb. v rozhodném znění, v jeho ustanovení § 33 odst. 1 uložená povinnost ohledně oznámení uzavření takové nájemní smlouvy orgánu státní správy myslivosti, tedy Městskému úřadu Klatovy, který druhého žalovaného také za oprávněného uživatele honitby na podkladě takto uzavřené nájemní smlouvy považuje, jak to vyplývá z jeho sdělení žalobkyni ze dne 10. 3. 2021, které odvolací soud také k důkazy zopakoval, jak bude ještě dále podrobněji rozebráno. Jediný, kdo tedy vnáší nejistotu a pochybnost o tom, zda je druhý žalovaný oprávněným uživatelem honitby, je tak právě žalobkyně. Už to podle názoru odvolacího soudu významným způsobem zpochybňuje žalobkyní tvrzený naléhavý právní zájem na požadovaném určení.

28. Jinak tedy řečeno, pokud sami účastníci právního vztahu založeného smlouvou o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013, kteří byli (i v souladu se zákonem o myslivosti) oprávněni takovou smlouvu uzavřít, považují uzavřenou nájemní smlouvu za platnou, ji respektují a podle ní se dlouhodobě chovají, a pokud zde není ani nikdo jiný, kdo by v důsledku žalobkyní namítané neplatnosti nájemní smlouvy tvrdil, že je to on, kdo je oprávněným uživatelem honitby, a je tak oprávněn práva vůči žalobkyni vykonávat a má vůči ní povinnosti, a takto vůči žalobkyni vystupoval, je nejistota v postavení žalobkyně vyvolána pouze pochybnostmi a námitkami ze strany samotné žalobkyně, což ve prospěch závěru o existenci jejího naléhavého právního zájmu na požadovaném určení dle názoru odvolacího soudu nepostačuje. V takovém případě totiž žalobkyní podaná určovací žaloba ve skutečnosti neslouží potřebám praktického života, ale naopak vede k dalšímu zbytečnému množení sporů mezi účastníky.

29. Je přitom také otázkou, zda pravým důvodem pro řešení otázky platnosti smlouvy o nájmu honitby (smluv o nájmu honitby) ze strany žalobkyně, resp. otázky oprávněného uživatele honitby, je skutečně jen odstranění tvrzené nejistoty žalobkyně v otázce oprávněného uživatele honitby, pokud sama žalobkyně ve svém emailu ze dne 24. 2. 2020, který odvolací soud k důkazu také zopakoval, prostřednictvím svého zástupce druhému žalovanému prostřednictvím jeho zástupce evidentně deklarovala svůj zájem na rozdělení stávající honitby Dešenice na dvě honitby tak, aby jedna honitba vznikla na pozemcích, na kterých žalobkyně hospodaří.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

30. Dále je třeba přisvědčit druhému žalovanému i v tom směru, že žalobkyní namítané možné střety při výkonu práv a plnění povinností druhého žalovaného a žalobkyně pramenící z jednotlivých žalobkyní rozebíraných ustanovení zákona o myslivosti, tedy zákona č. 449/2001 Sb., rovněž existenci naléhavého právního zájmu nedokládají, neboť každé ustanovení zákona upravujícího práva a povinnosti osob, respektive jejich vzájemná práva a povinnosti, je potencionálně způsobilé vyvolat střet mezi účastníky, což však samo o sobě ještě nezakládá existenci naléhavého právního zájmu takových osob ve vztahu k určovací žalobě, neboť to ještě nic nevypovídá o tom, zda prostřednictvím určovací žaloby lze eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu, a že k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, respektive zda podání určovací žaloby je skutečně efektivním a vhodným způsobem, jak se domoci ochrany oprávněných zájmů navrhovatele. Potencionální střet práv a povinností žalobkyně a druhého žalovaného jako osoby vykonávající myslivost v příslušné honitbě nastíněný žalobkyní, tedy také sám o sobě k závěru o existenci naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení nevede. K tomu je třeba podotknout, že k namítanému střetu práv a povinností by mohlo docházet ve vztahu k jakémukoliv subjektu, který by byl uživatelem či držitelem honitby, tedy nejen ve vztahu k druhému žalovanému.

31. Pokud bylo dále žalobkyní namítáno, že je třeba vyřešit možnou nejistotu a pochybnost ohledně existence platného nájemního vztahu k honitbě z důvodu možného rozhodování příslušného orgánu státní správy myslivosti, který sám pochybnost ohledně existence platného nájemního vztahu vyslovil, pak je třeba podotknout, že sdělení Městského úřadu Klatovy ze dne 10. 3. 2021 nelze interpretovat tím způsobem, jak to žalobkyně činí, jelikož sice Městský úřad Klatovy v tomto svém sdělení uvedl, že s ohledem na závěry učiněné ve věci vedené u Okresního soudu v Klatovech pod sp. zn. 5 C 67/2014 existuje o platnosti předmětné smlouvy o nájmu honitby důvodná pochybnost, avšak tuto situaci vyřešil tím, že Honební společenstvo Dešenice s tímto stavem seznámil a vyzval ho ke sdělení stanoviska, jak na platnost smlouvy nahlíží, přičemž dle písemného stanoviska tohoto Honebního společenstva Dešenice, toto honební společenstvo sdělilo, že trvá na platnosti smlouvy o nájmu honitby Dešenice ze dne 21. 11. 2013, a z toho důvodu také Městský úřad Klatovy žalobkyni sdělil, že bude i nadále smlouvu o nájmu honitby akceptovat a Myslivecký spolek Diana Dešenice považovat za oprávněného uživatele honitby Dešenice. Je tudíž evidentní, že státní orgán myslivosti celou situaci vyhodnotil tím způsobem, že i nadále za oprávněného uživatele honitby považuje Myslivecký spolek Diana Dešenice, z čehož jednoznačně vyplývá, že i nadále s tímto Mysliveckým spolkem Diana Dešenice bude jednat v příslušných řízeních, jak o tom ostatně svědčí i sdělení Městského úřadu Klatovy ze dne 27. 6. 2022, které odvolací soud k návrhu žalobkyně vyžádal a k důkazu provedl, o tom, jakým způsobem bude naloženo s žádostí žalobkyně o snížení stavu zvěře ze dne 17. 6. 2022, tedy že ohledně této žádosti bylo zahájeno správní řízení a bude o ní rozhodnuto (viz žádost žalobkyně doručená Městskému úřadu Klatovy s přílohami dne 17. 6. 2022 a vyjádření Městského úřadu Klatovy ze dne 27. 6. 2022). O tom, že Městský úřad Klatovy jako orgán státní správy myslivosti v dané honitbě s Mysliveckým spolkem Diana Dešenice jako oprávněným uživatelem honitby jednal a rozhodnutí týkající se této honitby vydával, svědčí rovněž na podkladě návrhu žalobkyně vyžádané a odvolacím soudem k důkazu provedené sdělení Městského úřadu Klatovy ze dne 22. 6. 2022, včetně jeho příloh, kdy takto postupoval i poté, co byla uzavřena smlouva o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013 mezi žalovanými, a ostatně i poté, co bylo žalobkyni zasláno sdělení ze dne 10. 3. 2021 (viz konkrétně k důkazu odvolacím soudem provedené rozhodnutí o povolení snížení stavu samců jelena siky japonského a dospělé černé zvěře na společném lovu v honitbě Dešenice ze dne 10. 11. 2014 a ze dne 23. 10. 2015, rozhodnutí o povolení snížení stavu daňčí zvěře v honitbě Dešenice ze dne 16. 9. 2019, ze dne 6. 10. 2020 a ze dne 9. 8. 2021, rozhodnutí o povolení snížení stavu jelena siky a povolení lovu jelena siky na společném lovu v honitbě Dešenice ze dne 5. 2. 2019, rozhodnutí o povolení snížení stavu jelena siky a povolení lovu jelena siky na společném lovu ve všech honitbách v působnosti Městského úřadu Klatovy ze dne 9. 7. 2019, ze dne 24. 6. 2020 a ze dne 14. 7. 2021). Je tudíž evidentní, že ani otázka

rozhodování Městského úřadu Klatovy, jako orgánu státní správy myslivosti v dané honitbě, ve skutečnosti naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení neodůvodňuje, neboť orgánem státní správy myslivosti je s druhým žalovaným jednáno jako s oprávněným uživatelem honitby a je ve vztahu k příslušné honitbě Dešenice jím také rozhodováno.

32. Naléhavý právní zájem dle názoru odvolacího soudu není odůvodněn ani probíhajícími řízeními o náhradu škody vedenými mezi žalobkyní a druhým žalovaným před Okresním soudem v Klatovech probíhajícími již od roku 2014, jelikož s ohledem na závěry Nejvyššího soudu, jak byly vyjádřeny v jeho rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 25 Cdo 1190/2021–545, v tom směru, že se lze náhrady škody ve smyslu ustavení § 52 odst. 1 zákona o myslivosti domáhat rovněž proti faktickému uživateli honitby, nebrání žalobkyni v možnosti uplatnění nároků vůči druhému žalovanému ani to, i pokud by nebyl oprávněným uživatelem předmětné honitby. Nejen tedy, že případné vyřešení předběžné otázky řešené v jiném řízení samo o sobě existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení nezakládá, ale v poměrech posuzované věci je v případě žalob na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 52 odst. 1 zákona o myslivosti v zásadě bez významu s ohledem na výše uvedený závěr Nejvyššího soudu, zda druhý žalovaný vykonává práva uživatele honitby na základě platně uzavřené nájemní smlouvy, tedy jako její oprávněný uživatel, či pouze jako její faktický uživatel. Závěry tohoto rozhodnutí dovolacího soudu tedy existenci naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení rozhodně nepodporují, neboť naopak svědčí o tom, že žalobkyně může se svých nároků z titulu náhrady škody podle § 52 odst. 1 zákona o myslivosti (a obdobně zřejmě i jiných nároků, které může dle zákona o myslivosti uplatnit) domáhat bez ohledu na platnost či neplatnost nájemní smlouvy proti druhému žalovanému i jako jen proti faktickému uživateli honitby, přičemž takovou možnost bude mít nepochybně po celou dobu, po kterou měl nájemní vztah navázaný smlouvou o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013 uzavřenou mezi žalovanými, trvat. Ostatně pro případ takových sporů platí, že určovací žaloba nemůže již splnit ani svoji preventivní úlohu, neboť spor mezi účastníky řízení neodstraňuje, ale naopak vede jen k dalšímu zbytečnému množení sporů mezi nimi.

33. Nelze přitom nezmínit ještě to, co uvedl dovolací soud v tomto svém rozhodnutí ze dne 29. 10. 2021, č. j. 25 Cdo 1190/2021–545, o otázce neplatnosti nájemní smlouvy uzavřené mezi žalovanými ze dne 21. 11. 2013, tedy to, že namítané důvody neplatnosti této smlouvy by byly relevantní mezi jejími účastníky, nemohou však tížit třetí osoby, tedy také žalobkyni, nemající na její znění, respektive způsob uzavření žádný vliv a nemající povědomí o jejím obsahu, náležitostech a procesu předcházejícímu jejímu uzavření s tím, že by se příčilo smyslu a účelu právní ochrany poškozených subjektů podle zákona o myslivosti i obecnému pojímání spravedlnosti, pokud by se z toho důvodu (druhý) žalovaný zprostil odpovědnosti za škodu způsobenou černou zvěří na trvalých travních porostech pozemků patřících do okruhu honitby, na nichž po celou dobu vykonával právo myslivosti. Dovolací soud tedy v těchto svých úvahách také zohlednil tu skutečnost, že žalobkyně účastníkem kontraktačního procesu vyúsťujícího v uzavření smluv o nájmu honitby nebyla, nebyla jejich účastníkem, pročež k její tíži důvody takové neplatnosti nepřičítal.

34. Dle názoru odvolacího soudu naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení nelze dovodit ani odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2019, č. j. 26 Cdo 2978/2019 – 60, jak to učinil soud prvního stupně, neboť v tomto usnesení zabýval se Nejvyšší soud otázkou existence naléhavého právního zájmu žalobkyně na určení neplatnosti nájemní smlouvy uzavřené mezi žalovanými dne 21. 11. 2013 (a nájemní smlouvy uzavřené mezi žalovanými dne 22. 4. 2012), a pokud v tomto usnesení uvedl, že žalobkyni nic nebránilo v tom, aby proti oběma žalovaným podala žalobu na určení, že druhý žalovaný není nájemcem honitby, kdy v takovém řízení by se řešila jako předběžná otázka otázka (ne)platnosti předmětných smluv, uvedl to jen jako argument na podporu závěru o tom, že naléhavý právní zájem na určení neplatnosti smluv o nájmu honitby uzavřených mezi žalovanými dne 22. dubna 2012 a dne 21. listopadu 2013 není

dán, aniž by však dle přesvědčení odvolacího soudu uzavřel, že naléhavý právní zájem žalobkyně na určení, že druhý žalovaný nájemcem honitby není, skutečně má, nadto závazným způsobem. O tom svědčí rovněž to, že dovolací soud v tomto svém usnesení také uvedl, že samotná žalobkyně tím, že uvedla, že v případě vyslovení neplatnosti předmětných smluv bude mít právní důvod domáhat se zdržení výkonu práva myslivosti na jí obhospodařovaných pozemcích ze strany druhého žalovaného, popřela samotnou podstatu určovací žaloby, jejímž účelem je poskytnutí preventivní ochrany, vytvoření pevného právního základu pro právní vztahy účastníku a zamezení jejich budoucím sporům, jelikož možnost podání žaloby na plnění takto připustila. Dále zde Nejvyšší soud také podotkl, že již ve svém rozsudku ze dne 21. května 2014, sp. zn. 33 Cdo 1582/2013, dovodil, že pomocí určovací žaloby nelze řešit otázky, které mají význam jen pro jiné – dosud nezahájené nebo již probíhající – řízení, v němž je lze řešit jako předběžné otázky. Dle názoru odvolacího soudu tudíž z tohoto usnesení dovolacího soudu nelze rozhodně dovodit, že by jím byla aprobována existence naléhavého právního zájmu žalobkyně na nyní požadovaném určení, že druhý žalovaný nájemcem předmětné honitby není.

35. Na rozdíl od soudu prvního stupně má tedy odvolací soud za to, že žalobkyně ve skutečnosti naléhavý právní zájem na požadovaném určení, že druhý žalovaný není nájemcem předmětné honitby, nemá, neboť preventivní charakter určovací žaloby zde naplněn není, určovací žaloba není efektivním a vhodným způsobem, jak se domoci ochrany oprávněných zájmů žalobkyně, a žalobkyně se může domoci svých práv prostřednictvím jiných právních institutů (např. žalobami na plnění, což také činí), stávající stav jí v uplatňování jejích práv nejen před soudy, ale i před správními orgány nebrání, a ani další shora popsané okolnosti tohoto případu ve prospěch existence naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení nesvědčí, a tudíž již jen z toho důvodu nelze žalobě uplatněné žalobkyní v této věci vyhovět a bylo ji namístě zamítnout.

36. Nad rámec výše uvedeného, aniž by však odvolací soud od svého shora vysloveného názoru ohledně neexistence naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení ustoupil, uvádí, že v poměrech posuzované věci by bylo třeba, a to v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2012, sp. zn. 28 Cdo 4005/2011, i v případě přisvědčení naléhavému právnímu zájmu žalobkyně na požadovaném určení řešit proporcionalitu mezi újmou, která by honebnímu společenstvu a mysliveckému spolku vznikla z případné neplatnosti nájemní smlouvy, a naproti tomu žalobkyni při ponechání smlouvy v platnosti, a to právě s ohledem na to, že obě smluvní strany této nájemní smlouvy ze dne 21. 11. 2013 se dlouhodobě chovaly a chovají v souladu s ní, považují tuto smlouvu za platnou a respektují ji, přičemž doba trvání této nájemní smlouvy skončí již v roce 2023, tedy v příštím roce.

37. Dle názoru odvolacího soudu by přitom újma, která by honebnímu společenstvu a mysliveckému spolku (oběma žalovaným) vznikla určením neexistence nájemního vztahu druhého žalovaného k honitbě v důsledku neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 21. 11. 2013 (v době rozhodování odvolacího soudu byla pro posouzení věci rozhodná již jen platnost nájemní smlouvy ze dne 21. 11. 2013, jelikož doba nájmu podle nájemní smlouvy ze dne 22. 4. 2012 již v době rozhodování odvolacího soudu uplynula, a tedy v žádném případě na podkladě takové smlouvy nemohl být druhý žalovaný již nájemcem předmětné honitby), by byla nepoměrně větší, než případná újma žalobkyně, pokud smlouva, doba jejíhož trvání skončí již v příštím roce, bude ponechána v platnosti. Výše uvedené vyplývá z toho, že žalovaní by v případě určení neexistence nájemního vztahu druhého žalovaného museli neprodleně řešit otázku užívání honitby, což by mohlo (a to i s přihlédnutím k tomu, co bylo žalobkyní uváděno v jejím emailu ze dne 24. 2. 2020) v krajním případě vést až k zániku honitby Dešenice, zatímco postavení žalobkyně za situace, kdy druhý žalovaný bude až do konce doby trvání smlouvy o nájmu honitby v roce 2023 uživatelem honitby, nedozná dle názoru odvolacího soudu žádné podstatné změny oproti době předcházejících více jak osmi let.

38. V té souvislosti odvolací soud přihlédl i k tomu, že žalobkyně podala žalobu na určení, že druhý

žalovaný není nájemcem předmětné honitby až v roce 2021, tedy 6 let poté, co zahájila první spory týkající se náhrady škody dle § 52 zákona o myslivosti s druhým žalovaným, a více jak 7 let poté, co byla smlouva o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013 mezi žalovanými uzavřena. Vysvětlení podané žalobkyní, proč takto postupovala, přitom nepovažuje odvolací soud za natolik přesvědčivé, aby mohlo takovou prodlevu v podání určovací žaloby odůvodnit. Žalobkyně si dle názoru odvolacího soudu musela být vědoma toho, že případné vyřešení předběžné otázky ohledně (ne)platnosti nájemních smluv v řízeních o jejím požadavku na náhradu škody dle § 52 zákona o myslivosti směřujícím vůči druhému žalovanému, nebude závazné, a to jak pro orgán státní správy myslivosti, tak pro prvního žalovaného, který účastníkem takových řízení není, přesto k podání určovací žaloby bezprostředně nepřistoupila a s jejím podáním vyčkávala řadu let. K podání žalob na určení neplatnosti nájemních smluv z roku 2012 a 2013 přitom přistoupila až 24. 9. 2018, a poté, co byla tato její žaloba pravomocně zamítnuta a také odmítnuto dovolání žalobkyně usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2019, č. j. 26 Cdo 2978/2019 – 60, které bylo žalobkyni doručeno dne 10. 12. 2019, opět vyčkávala a k podání žaloby na určení, že druhý žalovaný není nájemcem předmětné honitby, přistoupila až 12. března 2021, tedy po více jak 15 měsících. Žalobkyni také nic nebránilo v tom, aby se na příslušný orgán státní správy myslivosti obrátila s oznámením o nezákonném užívání honitby a podnětem k provedení dozoru v myslivosti dříve než v prosinci roku 2020. Odvolacímu soudu se tak jeví jednání žalobkyně, která po dlouhou dobu adekvátní kroky nečinila a stav užívání honitby druhým žalovaným minimálně snášela, rovněž v tomto ohledu jako nekonzistentní, které opětovně svědčí ve prospěch ponechání nájemní smlouvy v platnosti, než pro rozhodnutí o tom, že druhý žalovaný nájemcem předmětného honitby není.

39. V té souvislosti odvolací soud ještě uvádí, že sama žalobkyně sice nebyla účastna jednání valné hromady Honebního společenstva Dešenice 14. listopadu 2012, avšak této valné hromady účastnily se [redacted] žalobkyně, v té době v postavení [redacted], tedy osobně [redacted] a v zastoupení rovněž [redacted], jak to odvolací soud zjistil z provedených důkazů zápisem z tohoto jednání valné hromady, včetně jeho příloh, kdy s účinností od 18. května 2015 byla zapsána [redacted] jako [redacted] žalobkyně, jak to odvolací soud zjistil z úplného informativního výpisu z obchodního rejstříku ohledně žalobkyně. Těmto [redacted] žalobkyně tedy musely být skutečnosti týkající se přijetí rozhodnutí valné hromady honebního společenstva v listopadu roku 2012 známy, a tedy mohla s nimi být jejich prostřednictvím také seznámena žalobkyně a adekvátně na tyto skutečnosti v bezprostřední souvislosti s takto přijatými rozhodnutími reagovat. Samy [redacted] žalobkyně dále měly možnost jako [redacted] Honebního společenstva Dešenice uplatnit žalobu na neplatnost rozhodnutí valné hromady honebního společenstva, což rovněž neučinily, jak bylo žalobkyní v odvolacím řízení potvrzeno.

40. Dále je možné poukázat i na to, že v souladu se závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. 26 Cdo 341/2021, platí, že i v poměrech honebních společenstev nelze platnost rozhodnutí valné hromady honebního společenstva přezkoumávat v jiném řízení, než v řízení upraveném ustanovením § 22 odst. 8 zákona č. 449/2001 Sb., nelze jí tudíž napadat žalobou podle § 80 o. s. ř. a nemůže být ani posuzována jako předběžná otázka v jiném soudním řízení (neurčí-li zákon jinak). Opačný závěr by totiž právní úpravu začleněnou do § 22 odst. 8 zákona č. 449/2001 Sb. činil nadbytečnou a vnášel by v rozporu s principem právní jistoty do poměrů honebního společenstva, jeho členů a koneckonců i třetích osob právní nejistotu. Není-li tedy neplatnost rozhodnutí valné hromady vyslovena, je třeba na takové rozhodnutí hledět zásadně jako na platné, byť by bylo stiženo vadami, pro které by mohlo být v řízení podle § 22 odst. 8 zákona č. 449/2001 Sb. vyslovena jeho neplatnost. To v poměrech v posuzované věci dle názoru odvolacího soudu znamená, že na usnesení valné hromady prvního žalovaného z 14. listopadu roku 2012 je třeba hledět jako na rozhodnutí platné, a jeho případná neplatnost nemůže být v tomto řízení již zkoumána.

41. K otázce platnosti nájemní smlouvy ze dne 21. 11. 2013 dále odvolací soud (aniž by se odchyloval od závěrů uvedených v předchozím odstavci odůvodnění svého rozhodnutí) uvádí, že na rozdíl od žalobkyně nepovažuje otázku platnosti této nájemní smlouvy za jednoznačně vyřešenou rozhodnutími soudů ve věci vedené u Okresního soudu v Klatovech pod sp. zn. 5 C 67/2014, jimiž vázán není, neboť tato otázka byla jimi řešena jen jako otázka předběžná, přičemž na rozdíl od žalobkyně i Okresního soudu v Klatovech a Krajského soudu v Plzni nepovažuje za důvod neplatnosti této nájemní smlouvy způsob přijetí rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Dešenice z 14. listopadu 2012 v souvislosti s tím, že bylo postupně hlasováno o dvou návrzích a revokaci nájemní smlouvy z 22. 4. 2012. Na rozdíl od soudu prvního stupně má odvolací soud za to, že rozhodovací procedura tak, jak byla na této valné hromadě aplikována, k neplatnosti rozhodnutí valné hromady nevede, jelikož je třeba v celkovém kontextu jednání této valné hromady přisvědčit názoru druhého žalovaného, že zcela logicky valná hromada nejprve schválila uzavření nové smlouvy o nájmu honitby s Mysliveckým spolkem Diana Dešenice (tehdy Myslivecké sdružení Diana Dešenice), ovšem za situace, pokud bude předchozí smlouva o nájmu honitby ze dne 22. 4. 2012 revokována rovněž tímto mysliveckým sdružením, nyní spolkem, jako další smluvní stranou nájemní smlouvy, čímž tedy vyjádřila valná hromada svoji vůli k tomu, aby byla uzavřena nová nájemní smlouva. Samu otázku potřeby „revokace“ smlouvy o nájmu honitby ze dne 22. 4. 2012, byla-li ve skutečnosti neplatnou, nepovažuje odvolací soud za podstatnou, resp. takovou, která by mohla vést sama o sobě k závěru o neplatnosti rozhodnutí valné hromady. V případě druhého hlasování o návrhu pouze na revokaci smlouvy o nájmu honitby z dubna roku 2012 nebylo takové rozhodnutí schváleno, neboť takový návrh směřoval pouze k revokaci (ukončení) nájemní smlouvy z dubna roku 2012 bez toho, že by s druhým žalovaným byla uzavřena nová nájemní smlouva. Dle názoru odvolacího soudu se tedy výsledky hlasování o obou těchto návrzích nevylučují. Nadto v případě přijetí prvního návrhu nemělo být již podle jednacího řádu valné hromady Honebního společenstva Dešenice, který odvolací soud také provedl k důkazu, o dalším návrhu k téže otázce hlasováno.

42. Na druhou stranu je pravdou, ačkoli se tak podle programu jednání valné hromady Honebního společenstva Dešenice z 14. listopadu 2012 mělo stát, že na této valné hromadě nebyly projednány podstatné náležitosti nové nájemní smlouvy, tedy zejména počátek nájmu a výše nájemného, a že k uzavření nájemní smlouvy ze dne 21. 11. 2013 došlo až se značným časovým odstupem od jednání valné hromady poté, co také druhý žalovaný revokaci smlouvy ze dne 22. 4. 2012 a uzavření nové nájemní smlouvy schválil, kdy rovněž listinné důkazy o tom odvolací soud k důkazu provedl (nájemní smlouva ze dne 21. 11. 2013, zápis ze schůze Mysliveckého sdružení Diana Dešenice ze dne 9. 8. 2013). Ani to však nemusí dle názoru odvolacího soudu nutně k závěru ohledně neplatnosti smlouvy o nájmu honitby ze dne 21. 11. 2013, která podstatné náležitosti smlouvy o nájmu honitby má, vést, zejména s přihlédnutím k tomu, že se obě smluvní strany této nájemní smlouvy v souladu s ní po řadu let chovaly, a je tedy otázkou, zda platnost předmětné nájemní smlouvy nelze postavit i na závěru o konkludentním chování jejích účastníků s odkazem na ustanovení § 35 odst. 1 občanského zákoníku (k tomu srovnej opět závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2012, sp. zn. 28 Cdo 4005/2011), a dále (ve vztahu k žalobkyni jako třetí osobě) i s přihlédnutím k tomu, ve vztahu ke komu jsou vlastně namítané důvody neplatnosti smlouvy o nájmu honitby relevantní, tedy že jsou relevantní mezi jejími účastníky, kteří ale považují uzavřenou smlouvu o nájmu honitby za platnou.

43. Rovněž z výše uvedených důvodů nebylo možné dle názoru odvolacího soudu podané žalobě i tehdy, pokud by odvolací soud naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení shledal, vyhovět.

44. Veden výše uvedenými úvahami tedy odvolací soud postupem dle ustanovení § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. o věci samé změnil tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

žalobu na určení, že druhý žalovaný Myslivecký spolek Diana Dešenice není nájemcem honitby Dešenice uznané rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech ze dne 10. 3. 1993, č. j. ŽP 994/93-209/1, zamítl.

45. Nad rámec výše uvedeného (jako obiter dictum) s ohledem na námitky žalobkyně a vyjádření druhého žalovaného k otázce výkladu stanov Honebního společenstva Dešenice a přenesení působnosti valné hromady ohledně uzavření smlouvy o nájmu honitby na honební výbor v zájmu předejití možným sporům do budoucna při uzavírání další nájemní smlouvy uvádí, že dle jeho názoru nelze závěru žalovaných, zejména druhého žalovaného, přisvědčit, neboť stanovy Honebního společenstva Dešenice, které opět odvolací soud k důkazu provedl, nelze vyložit tím způsobem, jak tak druhý žalovaný činí. Dle názoru odvolací soudu stanovy Honebního společenstva Dešenice ve svém článku 4 odst. 2 písm. c) jednoznačně stanoví, že do působnosti valné hromady patří rozhodovat o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby. V souladu s ustanovením článku 4 odst. 3 stanov může sice valná hromada přenést působnost podle článku 4 odst. 2 písm. c) stanov na honební výbor, pro takové přenesení působnosti by však bylo třeba příslušného rozhodnutí valné hromady, kterým by taková působnost přenesena byla. Žádné takové rozhodnutí valné hromady honebního společenstva nebylo ale v dané věci žádným z účastníků ani tvrzeno. Nelze přitom přisvědčit názoru druhého žalovaného, že by k přenesení působnosti valné hromady v této otázce na honební výbor došlo s ohledem na znění článku 6 odst. 4 písm. b) stanov honebního společenstva, podle kterých rozhoduje po předchozím souhlasu honebního výboru o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby, honební starosta, jelikož toto ustanovení stanov honebního společenstva lze v souladu s jejich zbývajícími částmi, zejména také s přihlédnutím k tomu, že žádná taková působnost honebnímu výboru v článku 7 stanov svěřena není, vyložit jedině tak, že honební starosta na podkladě rozhodnutí honebního výboru, byla-li na něj působnost valné hromady přenesena, případně na základě rozhodnutí valné hromady, za honební společenstvo příslušnou smlouvu uzavírá, rozhodně však nelze uzavřít, že by honebnímu starostovi příslušeno oprávnění rozhodovat o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby, což by ostatně bylo i v rozporu se zákonem o myslivosti (viz § 23 odst. 1 tohoto zákona). Podle přesvědčení odvolacího soudu tedy stanovám honebního společenstva a zákonu č. 449/2001 Sb. o myslivosti (§ 21 a § 23) odpovídá pouze to, pokud bude ohledně způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby, po skončení doby trvání nájemní smlouvy ze dne 21. 11. 2013 rozhodnuto valnou hromadou honebního společenstva, případně valná hromada přijme rozhodnutí o tom, že tuto svoji působnost přenese na honební výbor, kdy pouze v takovém případě bude příslušný přijmout příslušné rozhodnutí honební výbor.

46. Přistoupil-li odvolací soud ke změně napadeného rozsudku soudu prvního stupně v jeho rozhodnutí o věci samé, pak v souladu s ustanovením § 224 odst. 1, 2 občanského soudního řádu rozhodoval o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně i o náhradě nákladů řízení odvolacího.

47. Jde-li o řízení před soudem prvního stupně, pak podle ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu náleží podle výsledku řízení náhrada nákladů řízení oběma žalovaným, jelikož žaloba žalobkyně byla odvolacím soudem zamítnuta.

48. V případě náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně mezi žalobkyní a prvním žalovaným tedy odvolací soud přiznal prvnímu žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to podle obsahu spisu, jelikož první žalovaný své náklady řízení před soudem prvního stupně nevyčíslil. Jde přitom jednak o náhradu nákladů řízení nezastoupeného účastníka, kdy v době, kdy nebyl první žalovaný zastoupen advokátem, byl prvním žalovaným učiněn jeden úkon v podobě vyjádření k podané žalobě, za který mu ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a vyhlášky č. 254/2015 Sb. náleží paušální náhrada ve výši 300 Kč. Dále jde o

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

náhradu nákladů zastoupení prvního žalovaného advokátem za celkem 3 úkony poskytnuté právní služby, a to přípravu a převzetí zastoupení a účast u dvou jednání soudu prvního stupně (§ 11 odst. 1 písm. a) a g) advokátního tarifu), za které zástupci prvního žalovaného náleží odměna stanovená dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu za použití ustanovení § 7 advokátního tarifu ve výši 2 500 Kč na jeden z nich, celkem tedy 7 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve smyslu ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč na jeden úkon právní služby, celkem tedy 900 Kč. Celkem tedy náklady řízení na straně prvního žalovaného před soudem prvního stupně představují částku 8 700 Kč, a proto odvolací soud uložil žalobkyni zaplatit prvnímu žalovanému náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně právě ve výši 8 700 Kč, a to v běžné lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce prvního žalovaného (§ 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř., § 149 odst. 1 o. s. ř.).

49. Druhý žalovaný podle svého výslovného prohlášení náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně nepožadoval, a proto odvolací soud o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně ve smyslu tohoto vyjádření druhého žalovaného (vzdání se tohoto práva) rozhodl tak, že mezi žalobkyní a druhým žalovaným žádný z nich právo na náhradu nákladů řízení nemá.

50. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud opět podle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. za použití § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterých právo na náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení náleží žalovaným.

51. Prvnímu žalovanému však žádné náklady tohoto odvolacího řízení nevznikly, tudíž odvolací soud rozhodl, že mezi žalobkyní a prvním žalovaným žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

52. V případě druhého žalovaného náklady řízení na jeho straně v tomto odvolacím řízení představuje jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a jednak náklady jeho právního zastoupení advokátem, pokud opětovně náklady spojené s podáním odvolání jako nezastoupený účastník druhý žalovaný nepožadoval (jich se vzdal). Náklady odvolacího řízení na straně druhého žalovaného v podobě nákladů jeho právního zastoupení advokátem přitom představuje odměna jeho zástupce za celkem 5 úkonů právní služby poskytnutých v odvolacím řízení, a to příprava a převzetí zastoupení, sepis doplnění odvolání druhého žalovaného, sepis vyjádření ke stanovisku žalobkyně a účast u dvou jednání odvolacího soudu (§ 11 odst. 1 písm. a), d), k), g) advokátního tarifu), za které náleží podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu za použití § 7 advokátního tarifu zástupci druhého žalovaného odměna ve výši 2 500 Kč za každý z těchto úkonů právní služby, celkem tedy částka 12 500 Kč. Vedle toho náleží zástupci druhého žalovaného rovněž náhrada jeho hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 5 x 300 Kč, celkem tedy 1 500 Kč. Zástupci druhého žalovaného náleží rovněž náhrada jeho cestovních výdajů ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1, 5 advokátního tarifu za použití § 157 a násl. zákona č. 262/2006 Sb. a vyhlášky č. 511/2021 Sb. s tím, že zástupcem druhého žalovaného byla požadována náhrada cestovních výdajů pouze ve výši 5 Kč x 90 najetých km, celkem tedy 450 Kč, včetně DPH, a proto mu právě v této výši byla odvolacím soudem přiznána, neboť v takto požadované výši je nižší i než jen základní náhrada (4,70 Kč/km) s připočtením náhrady za daň z přidané hodnoty (pokud druhý žalovaný vyšší náhradu cestovních výdajů svého zástupce nepožadoval, nebylo namístě mu ji přiznat, stejně jako náhradu za promeškaný čas, která rovněž požadována nebyla, resp. se této náhrady druhý žalovaný vzdal). S připočtením náhrady za daň z přidané hodnoty k odměně a náhradě hotových výdajů dle ustanovení § 137 odst. 3 o. s. ř. celkové náklady druhého žalovaného v tomto odvolacím řízení činí 19 390 Kč, a proto právě v této výši odvolací soud uložil povinnost žalobkyni náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení druhému žalovanému zaplatit, a to opět v běžné lhůtě tří dnů ode dne právní

moci tohoto rozsudku k rukám zástupce druhého žalovaného (§ 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř., § 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 30. června 2022

JUDr. Jana Šalomounová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.